ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **ISOTEP, s.r.o.,** se sídlem Královéhradecká 1089, Ústí nad Orlicí, zastoupený JUDr. Milanem Wachtlem, advokátem se sídlem Masarykovo náměstí 1279/7, Hradec Králové, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství,** se sídlem Masarykova 427/31, Brno, ve věci žalob proti rozhodnutím žalovaného ze dne 6. 9. 2016, č. j. 38672/16/5200-10421-711070 a č. j. 38673/16/5200-10421-711070, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 9. 11. 2017, č. j. 52 Af 63/2016 - 111,

takto:

I. Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 9. 11. 2017, č. j. 52 Af 63/2016 - 111, **se zrušuje.**

II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 9. 2016, č. j. 38672/16/5200-10421-711070 a č. j. 38673/16/5200-10421-711070, **se zrušují** a věci **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o žalobě 22 868,80 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce JUDr. Milana Wachtla, advokáta.

IV. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti 13 228 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce JUDr. Milana Wachtla, advokáta.

Odůvodnění:

I. Rozsudek krajského soudu

[1] Rozsudkem uvedeným v záhlaví zamítl krajský soud žalobu proti dvěma tamtéž popsaným rozhodnutím žalovaného. Jimi byla zamítnuta odvolání a potvrzena rozhodnutí (platební výměry) Finančního úřadu pro Pardubický kraj, Územní pracoviště v Ústí nad Orlicí ze dne 18. 2. 2016, č. j. 208659/16/2809-50523-601433 (dále jen „DPV 2011“) a č. j. 208790/16/2809-50523-601433 (dále jen „DPV 2012“), jimiž byla žalobci stanovena k přímé úhradě daň z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti za zdaňovací období roku 2011 ve výši 277 320 Kč a penále a za zdaňovací období roku 2012 ve výši 286 425 Kč a penále.

[2] Finanční úřad po provedené kontrole dospěl k závěru, že Jaroslav Schulz, Ivan-Petr Fedak a Miroslav Pavlík v obou zdaňovacích obdobích let 2011 a 2012 jako deklarovaní smluvní subdodavatelé žalobce (vystupující jako osoby samostatně výdělečně činné) vykonávali práce pro žalobce ve smyslu § 6 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb., zákona o daních z příjmů, v rozhodném znění (dále jen „ZDP“), tedy práce mající charakter závislé činnosti. Finanční úřad vyšel především z dlouhodobosti vzájemného vztahu, různorodosti a nikoli specializovanosti prací, vzájemné propojenosti prací s činnostmi jiných osob, přijímání pokynů na stavbách, využití materiálu, využívání některých pracovních prostředků (např. lešení, zařízení dílny), a dále z toho, že nedocházelo k přeúčtovávání nákladů, smlouvy o dílo a podklady k fakturám připravoval žalobce. Dva prvně jmenovaní vystavovali faktury (dle svých daňových přiznání) v letech 2011 a 2012 pouze pro žalobce.

[3] Krajský soud se ztotožnil s právními závěry správců daně. Jádro právních důvodů jeho rozhodnutí lze stručně shrnout tak, že v každém jednotlivém případě je třeba zohlednit povahu, charakter a případně odbornost vykonávané činnosti – zde činnost ve stavebnictví. V daném případě se podle krajského soudu nejednalo o jednotlivé odborné práce s danou specializací ani o práce, kde byl zřejmý jistý celek poskytnuté subdodávky. Z výpovědi Ivana-Petra Fedaka plynulo, že jím vykonávané práce neměly charakter specializovaných nezávislých stavebních profesí a že podléhal pokynům stavbyvedoucího přítomného na stavbě. Podle stavbyvedoucího M. M. byly osoby samostatně výdělečně činné najímány *ad hoc*, když zaměstnanci žalobce nestíhali. Jeho výpověď však podle krajského soudu zcela neodpovídala skutečnosti, že fakturace těchto osob probíhala průběžně měsíčně, a to téměř po celý rok. Stavbyvedoucí též uvedl, že dotčení subdodavatelé obvykle na zakázkách spolupracovali s jinými zaměstnanci.

II. Kasační stížnost žalobce a vyjádření žalovaného

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) proti tomuto rozsudku podal v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

[5] V kasační stížnosti stěžovatel namítl zejména to, že činnost Jaroslava Schulze, Ivana-Petra Fedaka a Miroslava Pavlíka, tedy v podstatě činnost zednická, je jednou z typických tzv. obojetných činností, které podle judikatury Nejvyššího správního soudu mohou být vykonávány jak jako závislé činnosti, tak jako činnosti samostatné. S touto judikaturou je naopak v rozporu, pokud mezi takovéto obojetné činnosti jsou řazeny pouze stavební činnosti odborné povahy, například tesaře, pokrývače, klempíře, samostatného elektrikáře

či instalatéra. Dále zdůraznil, že dotyčné fyzické osoby nepracovaly pod jeho přímým řízením.

[6] Žalovaný navrhl kasační stížnost zamítnout. Zdůraznil především potřebu individuálního posouzení každého případu tohoto typu a vzetí v úvahu skutečné, ne toliko deklarované vůle údajně samostatných subdodavatelů žalobce ohledně způsobu jejich spolupráce se žalobcem.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[8] Činnosti běžně provozované v ekonomickém životě (výroba materiálních statků nejrůznějšího druhu, služby nebo jiné podobné činnosti, za něž je jiný ochoten zaplatit) lze z hledisek daní z příjmů fyzických osob rozdělit do tří základních skupin: V první řadě může jít o činnosti, které podle právní úpravy, kterou nelze smluvně vyloučit, nebo s ohledem na jejich povahu či podstatou lze poskytovat pouze osobou samostatně výdělečně činnou. Opakem jsou činnosti, které podle své povahy či podstaty jsou natolik závislé na tom, komu jsou poskytovány, že u nich fakticky vůbec nelze uvažovat o potenciální nezávislosti toho, kdo je poskytuje. Třetí a v praxi nejčastější skupinou jsou činnosti, které lze poskytovat jak osobou samostatně výdělečně činnou, tak formou závislé práce. Podrobněji lze odkázat z nejnovější judikatury Nejvyššího správního soudu na jeho rozsudek ze dne 28. 2. 2018, č. j. 2 Afs 84/2017 – 35, zejména na jeho body 16 až 19, v nichž je celý problém systematicky vyložen včetně odkazů na relevantní prejudikaturu. Nejvyšší správní soud podotýká (viz body 20 až 22 zmíněného rozsudku), že v něm byla řešena věc velmi podobná věci nyní projednávané – i tehdy šlo o stavební činnosti, v podstatě o nejrůznější práce na stavbě.

[9] Do výše uvedené třetí skupiny, tedy mezi tzv. obojetné činnosti, spadá celá řada činností. V oblasti stavebnictví si téměř nelze představit činnost, která by mezi obojetné nemohla být zařazena. Zcela jistě jí může být i činnost zedníka spočívající v běžných zednických výkonech jako bourací či výkopové práce, přemisťování hmot, zdění, betonáž, instalace překladů nad okny či dveřmi, instalace prvků stropů či podlah, montování sádrokartonových konstrukcí, omítání zdiva, malba, přípravné práce pro instalaci podlah (např. pokládání betonových stěrek) apod. Představa, že jako nezávislé mohou být vykonávány pouze činnosti specializované povahy (např. činnosti pokrývačů, tesařů, instalatérů, elektrikářů), není opřena o žádný racionální důvod. Je nutno si uvědomit, že mezi obojetné činnosti lze řadit vskutku širokou škálu činností kombinujících požadavky na intelektuální výkon, řemeslnou (manuální) zručnost či fyzickou zdatnost nejrůznějším způsobem. Zjednodušeně řečeno sem náleží kromě mnoha jiných specialisté v oboru informačních technologií (programátoři, tvůrci webových stránek, systémoví specialisté aj.), švadleny, kováři, obchodní zástupci, nejrůznější poradci, analytici či publicisté, řidiči (taxikáři, řidiči nákladních automobilů aj.), ale i řada řemesel z oblasti stavebnictví, včetně tak zdánlivě nekvalifikovaných činností, jako je provádění výkopových prací,

jakož i například nejrůznější činnosti v lesnictví, zemědělství, letectví (piloti, mechanici), stejně jako různé údržbářské či úklidové činnosti.

[10] Klíčové pro to, aby činnost obojetné povahy bylo možno považovat za poskytovanou nezávisle, je aby ten, kdo ji poskytuje, tak činil dobrovolně, na základě vlastního svobodného rozhodnutí a za absence donucení (včetně zneužití zjevné ekonomické převahy) ze strany odběratele (viz podrobná argumentace v bodě 15 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2014, č. j. 6 Afs 85/2014 – 39, včetně tamních odkazů na prejudikaturu). Mezí přípustnosti přijímání práce mimo závislou činnost je zejména kombinace „podezřelých" činností (typicky závislých dělnických činností) a ekonomického nátlaku na slabší stranu (typická situace přechodu pracovních vztahů s dřívějšími zaměstnanci na jiné formy poskytování práce).

[11] Způsob, jakým bude sledováno a vykazováno, jaké výkony dodavatel objednateli poskytl, závisí zásadně pouze na jejich dohodě a zcela představitelné je vykazování podle výstupů (např. metry provedeného výkopu, postaveného zdiva, omítnutých stěn aj.), podle poskytnutých „člověkohodin", mají-li prokazatelný vztah k dodanému dílu (např. platí-li obecná zkušenost, že jeden běžný kopáč vykope za hodinu určité množství výkopu, není bez dalšího signálem závislé práce, účtuje-li si za svou práci podle hodin, a nikoli podle metrů výkopu; totéž ale platí například i u advokátů nebo v některých případech úklidových služeb). Stejně tak nezřídka může být samotným předmětem poskytování služby čas určité osoby strávený „ve službě" (např. ostraha, dozor nad potenciálně rizikovými činnostmi aj.) a ani to z dané činnosti bez dalšího nedělá činnost závislou.

[12] Stejně tak je zcela přirozené, že určití poskytovatelé služeb budou po určitou dobu dodávat pouze jedinému odběrateli. Ve stavebnictví může jít například o činnosti zedníka na určité konkrétní stavbě (jeho úkolem je pro odběratele tuto stavbu zbudovat či se podílet na jejím vybudování). Lze poukázat i na činnosti zcela jiného typu, například činnost obchodního zástupce, reportéra pro určitý časopis, advokáta spolupracujícího s určitou advokátní kanceláří, kde je či může být zcela logické, že dotyčný ji vykonává po určitou dobu, a často i velmi dlouhou, pro jediného odběratele.

[13] Taktéž používání vlastních pracovních pomůcek, nářadí či nástrojů nebo to, kdo pořizuje materiál, jenž se k činnosti používá (ve stavebnictví např. cihly či instalační materiál), nemusí bez dalšího ukazovat na ten, anebo onen charakter vykonávané činnosti. Někdy může být pro smluvní strany výhodné přenechat pořízení všech či většiny těchto věcí samotnému odběrateli (nakupuje například ve velkém nebo již má z minula zásoby), jindy to může být přenecháno dodavateli (například proto, že má lepší přehled o kvalitě či cenách u věcí, které při své činnosti používá).

[14] Při posuzování, zda jde o činnost ve skutečnosti závislou, a tedy podléhající z hlediska daní z příjmů fyzických osob režimu podle § 6 ZDP, je nutno, a v tom lze souhlasit se žalovaným, posuzovat konkrétní okolnosti případu. Nicméně je třeba tyto okolnosti posuzovat z relevantních hledisek.

[15] V první řadě musí být jasno v tom, o jaký z tří shora popsaných typů činnosti jde. V případě stěžovatele šlo u tří dodávajících fyzických osob o činnosti ve stavebnictví. Ze zprávy o daňové kontrole (č. j. 57280/16/2809-60563-607355) lze tyto činnosti ve vcelku

velkém detailu zjistit. U pana Fedaka šlo například o zateplovací práce na konkrétních bytových domech, bourací práce, terénní úpravy, demontáž zábradlí na balkonech bytových domů, montáž lešení. U pana Schulze byla jádrem jeho činnosti výroba konkrétních kusů zábradlí a jejich montáž. Pan Pavlík poskytoval práce spočívající v přípravě staveb a v dokončovacích pracích v exteriéru i interiéru staveb, včetně např. zateplení či montáže dlažby. Z tohoto popisu je zjevné, že ve všech třech případech šlo zjevně o činnosti obojetné povahy.

[16] Nic z toho, co bylo zjištěno, ani náznakem nesvědčí o tom, že by tři subdodavatelé, jejichž činnost je posuzována, nezvolili způsob své spolupráce se stěžovatelem dobrovolně. V průběhu daňové kontroly byli pan Fedak a pan Schulz jako svědci podrobně vyslechnuti (viz části 1.2.8 a 1.2.9 zprávy o daňové kontrole; ze zprávy neplyne, že by byl slyšen i pan Pavlík) a nic z jejich výpovědí neukazuje na to, že by k poskytování svých činností nezávislou formou, jež by zakrývala skutečnost v podobě závislé práce, byli jakkoli donuceni. Z výslechů pouze plyne, že odběratel se významnou měrou podílel na účetní administraci (příprava faktur). Oba slyšení svědci potvrdili, že často při své činnosti spolupracovali s „kmenovými“ zaměstnanci stěžovatele. Předmět činnosti pánů Schulze a Fedaka byl definován zpravidla po jednotlivých věcných celcích (např. výroba a montáž konkrétního zábradlí, provedení konkrétně popsaných prací na určitém domě), předmět činnosti pana Pavlíka byl takto definován pouze ve zdaňovacím období roku 2012 (viz str. 42-43 zprávy o daňové kontrole). Úvahy žalovaného v odůvodnění jeho rozhodnutí (str. 6 nahoře), že o závislé povaze činnosti dotyčných osob svědčí, že jim stěžovatel uzavření zaměstnaneckého vztahu (aktivně) nenabízel, jsou nepřípadné. Povinností stěžovatele bylo nezneužít své ekonomické moci, avšak již nikoli nabízet takový smluvní režim, který byl pro něho (a v jistém úhlu pohledu i pro živnostníky Fedaka, Schulze a Pavlíka – viz k tomu bod 21 usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2010, č. j. 6 Ads 48/2009 – 87, č. 2216/2011 Sb. NSS) méně výhodný.

[17] Dvě základní podmínky toho, aby se u činností prováděných pány Fedakem, Schulzem a Pavlíkem, mohlo jednat o činnosti nezávislé, byly splněny (šlo o činnosti obojetné povahy a všichni jmenovaní je poskytovali nezávislou formou dobrovolně a za absence donucení). Za tohoto stavu věcí by musely vyjít najevo zvláštní okolnosti, na základě nichž by bylo možno usoudit, že smluvní strany předstíráním zdánlivě nezávislého vztahu ve skutečnosti zakrývaly závislou činnost jmenovaných osob.

[18] Žalovaný v tomto ohledu zdůrazňoval zejména dlouhodobost činnosti jmenovaných pánů pro stěžovatele a to, že povětšinou to byl stěžovatel, kdo jim poskytoval materiál a nástroje či nářadí pro jejich činnost. Jak však již Nejvyšší správní soud zdůraznil výše, takové posuzování uvedených skutečností je nepřípustně zjednodušené. Povaha činnosti dotyčných tří pánů byla taková, že byli „malými články velkého díla“ – stěžovatel prováděl komplexní stavební práce a dosahoval obratů ca 96 mil. Kč v roce 2011 a ca 43 mil. Kč v roce 2012, zatímco pánové Fedak, Schulz a Pavlík byli samostatně pracující živnostníci s ročními obraty mezi 300 a 400 tisíci Kč ročně. Je tedy zřejmé, že své dílčí činnosti museli silně koordinovat s „kmenovými“ zaměstnanci stěžovatele i s dalšími subdodavateli a že to byl stěžovatel, kdo celkově řídil postup prací na stavbě a určoval, co se kdy a kde bude dělat. Nejvyšší správní soud nepovažuje za potřebné blíže odůvodňovat, že při provádění komplexních stavebních činností je celková

koordinace dílčích jednotlivých činností, jež se svým způsobem blíží tomu, co je běžné i v režimu závislé práce, nezbytná, neboť tento závěr považuje za očividný.

[19] Stejně tak považuje za logické, že použitý materiál, stejně jako nástroje a pomůcky k provedení stavby (například lešení) v daném případě poskytoval stěžovatel – byl-li velkou stavební firmou, nelze se divit, že takovýmito věcmi disponoval či je sám rutinně pořizoval.

[20] Ani způsob fakturace (měsíční periodicita) sám o sobě ještě nenasvědčuje tomu, že by smluvní strany zakrývaly závislou práci pánů Fedaka, Schulze a Pavlíka. Opět je nutno vzít v úvahu, že u nich šlo o samostatně pracující, jiné osoby nezaměstnávající živnostníky, kteří vykonávali činnosti typově zcela shodné s těmi, které v režimu závislé práce vykonávali „kmenoví" zaměstnanci stěžovatele. Je tedy logické, že prováděli-li pro stěžovatele činnosti dlouhodobě, obdrželi každý měsíc částky zhruba srovnatelné se mzdami poskytovanými za obdobnou činnost v režimu závislé práce (fakturované částky se měsíčně pohybovaly kolem 35 tis. Kč a kolísaly meziměsíčně zpravidla o jednotky tisíc Kč).

[21] Nejvyšší správní soud nicméně nepřehlédl určité nejasnosti ohledně některých aspektů činnosti některých ze jmenovaných osob.

[22] Nejasné je zejména, jak to bylo s výrobou zábradlí údajně prováděnou panem Schulzem. Některé ze skutečností zjištěné v rámci daňové kontroly nasvědčují tomu, že zábradlí byla montována v zámečnické dílně provozované stěžovatelem v jeho sídle. V takovém případě je představitelné, že se mohlo jednat o výrobu zábradlí v režimu závislé práce „kmenovými" zaměstnanci stěžovatele a panem Schulzem, který – i podle svého vlastního vyjádření (č. l. 59 zprávy o daňové kontrole) – dílnu k výrobě zábradlí užíval. Skutkový stav je však v tomto ohledu zjištěn v tuto chvíli nedostatečně.

[23] Stejně tak není konkrétně doloženo, jaké činnosti měl provádět pan Pavlík ve zdaňovacím období roku 2011 – doložena byla toliko rámcová smlouva (viz strana 11 zprávy o daňové kontrole), nikoli přehled jednotlivých dílčích činností, jak tomu bylo u ostatních dvou osob.

[24] Na druhé straně není možno činit přehnaně přísné závěry z dílčích nekonkrétností fakturace činnosti subdodavatelů. I mezi nezávislými smluvními stranami, které spolu dlouhodobě spolupracují a mezi nimiž je vysoký stupeň důvěry (tak se navenek jeví vztah stěžovatele a pánů Fedaka, Schulze a Pavlíka), je zcela běžné a pochopitelné, že dílčí nejasnosti v účtování odebraných plnění se řeší různými dodatky či paušalizacemi. Pokud není pochyb o tom, že všechny podstatné části sjednaného plnění byly dodavatelem poskytnuty, nelze z dílčích fakturačních nejasností usuzovat, že poskytnutí plnění nebylo prokázáno. Zjistí-li však správce daně nejasnosti ohledně toho, zda byla poskytnuta samotná podstatná část (jádro) plnění, je třeba takovou okolnost důkladně prověřit.

[25] Na základě dosud opatřených důkazů nelze dospět k závěru, že činnost pánů Fedaka, Schulze a Pavlíka pro stěžovatele byla závislou činností. Některá dosud provedená zjištění naznačují, že v určitých dílčích aspektech se u pana Schulze o závislou činnost mohlo jednat; tato eventualita zatím není vyloučena ani u pana Pavlíka ve zdaňovacím

období roku 2011. Pokud k závěru o závislé povaze činnosti správci daně obou instancí dospěli, posoudili nesprávně rozhodnou právní otázku. Stejného pochybení se dopustil i krajský soud, pokud jejich závěry aproboval.

IV. Závěr a náklady řízení

[26] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost stěžovatele je důvodná pro naplnění stížního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. napadený rozsudek krajského soudu zrušil. S ohledem na důvody zrušení rozsudku krajského soudu Nejvyšší správní soud zrušil podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 78 odst. 1 s. ř. s. také žalobou napadené rozhodnutí žalovaného. Podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 78 odst. 4 s. ř. s. pak vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení.

[27] V dalším řízení je správní orgán vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu (§ 78 odst. 5 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

[28] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Protože stěžovatel měl v řízení o kasační stížnosti i v řízení o žalobě úspěch, má právo na náhradu nákladů těchto řízení. Nejvyšší správní soud je posledním soudem, který o věci rozhodl; proto musí určit náhradu nákladů celého soudního řízení.

[29] V řízení o žalobě vznikly stěžovateli náklady řízení zaplacením soudního poplatku ve výši 2 x 3000 Kč (byly podány dvě žaloby, poté byly věci spojeny) a odměny jeho zástupce (advokáta). Odměna zástupce činí za čtyři úkony právní služby (převzetí věci, 2x žaloba, účast na jednání před krajským soudem dne 1. 11. 2017) částku 12 400 Kč [§ 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 4 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška")], paušální náhrada hotových výdajů pak činí 4 x 300 Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky), tj. 1200 Kč, cestovné na jednání u krajského soudu osobním automobilem (52 km) činí 340,80 Kč; celkem tedy na náhradě hotových výdajů 1540,80 Kč. Protože je zástupce stěžovatele plátcem daně z přidané hodnoty, jeho odměna se podle § 57 odst. 2 s. ř. s. zvyšuje o částku odpovídající této dani, která činí 21 % z částky 13 940,80 Kč, tedy o 2928 Kč. Náhrada nákladů řízení o žalobě tak činí celkem 22 868,80 Kč.

[30] V řízení o kasační stížnosti vznikly stěžovateli náklady řízení zaplacením soudního poplatku ve výši 5000 Kč a odměny jeho zástupce (advokáta). Odměna zástupce činí za dva úkony právní služby (podání kasační stížnosti, replika z 26. 1. 2018) částku 6200 Kč [§ 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky]. Náhrada hotových výdajů pak činí 600 Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky). Protože zástupce stěžovatele je plátcem daně z přidané hodnoty, jeho odměna se podle § 57 odst. 2 s. ř. s. zvyšuje o částku odpovídající této dani, která činí 21 % z částky 6800 Kč, tedy o 1428 Kč. Náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti tak činí celkem 13 228 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. října 2019

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu